

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **J. B.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavou Moravcovou, advokátkou, se sídlem Pardubice - Semtín, budova P 9, č. p. 81, Pardubice - Rybitví, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Pardubicích**, se sídlem Čechovo nábřeží 1791, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2008, č. j. ZKIPU - O - 42/243/2008/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, ze dne 30. 4. 2009, č. j. 52 Ca 40/2008 - 75,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Dne 15. 5. 2008 rozhodl Katastrální úřad pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště Pardubice, ve věci žalobcem tvrzené chyby v katastrálním operátu v katastrálním území Holice v Čechách tak, že v katastrálním operátu budou i nadále vedeny

- parcela katastru nemovitostí č. 1853 s evidovanými spoluvlastníky paní L. K. a paní L. V., každá k ideální 1/2 z celku
- parcela katastru nemovitostí č. 2641/3 s evidovanými spoluvlastníky paní L. K. a paní L. V., každá k ideální 1/2 z celku
- dům č. p. 393 na parcelách katastru nemovitostí č. 2640 a č. 2641/3 s evidovanými spoluvlastníky 1) žalobcem (k ideálním 3/4 z celku) a 2) paní H. K. (k ideální 1/4 z celku)

Správní orgán prvního stupně rozhodl rovněž o tom, že vlastnická hranice mezi parcelami katastru nemovitostí č. 2640 na straně jedné a parcelami katastru nemovitostí č. 2641/1 a č. 2641/3 na straně druhé odpovídá výsledkům obnovy katastrálního operátu novým mapováním ke dni 1. 7. 1988.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 7. 2008, č. j. ZKIPU - O - 42/243/2008/3, zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Žalobce vyjádřil nesouhlas zejména s určením vlastnické hranice mezi pozemkovými parcelami č. 2640 a č. 2641/1, která je v katastru nemovitostí vedena na základě obnovy katastrálního operátu mapováním ke dni 1. 7. 1988, tvrdil, že nedošlo k místnímu šetření ohledně změny hranice, a proto je pro příslušný katastrální úřad nadále závazný geometrický plán z roku 1935

a nikoli obnova katastrálního operátu mapováním ke dni 1. 7. 1988. Na základě namítané vlastnické hranice vytvořil katastrální úřad pozemkovou parcelu č. 2641/3. K jejímu vytvoření však došlo nezákonně, přičemž tato parcela navíc není spoluvlastnictvím paní K. a paní V., jak tvrdí žalovaný, nýbrž spoluvlastnictvím žalobce a pana J. K.

Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 30. 4. 2009, č. j. 52 Ca 40/2008 - 75, zamítl. Krajský soud dospěl k závěru, že spor o vlastnictví nemůže být řešen katastrálním úřadem v řízení, v němž tento úřad rozhoduje o opravě chyby v katastrálním operátu podle § 8 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon). Oprava chyby v katastru nemovitostí nemůže zakládat, měnit či rušit vlastnická a jiná věcná práva k nemovitostem, což vyplývá z § 8 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 5 odst. 7 katastrálního zákona. Podle prvního z uvedených ustanovení musí předmětná chyba vzniknout zřejmým omylem. Druhé z citovaných ustanovení zakotvuje, že právní vztahy nemohou být dotčeny revizí údajů katastru, opravou chyb v katastrálním operátu ani obnovou katastrálního operátu, pokud jejich změna není doložena listinou. Institut opravy chyb v katastrálním operátu slouží tedy pouze k uvedení údajů katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin. Na závěr krajský soud uvedl, že žalobce má legitimní možnost domáhat se změny v zápisu evidence vlastnického práva v katastru nemovitostí prostřednictvím určovací žaloby podle § 80 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, o které rozhoduje příslušný civilní soud v řízení občanskoprávním.

Citovaný rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodu jeho nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel zejména namítal, že správní orgán prvního stupně hrubě pochybil, když změny, které vznikly na základě obnovy katastrálního operátu v roce 1988, byly do katastru nemovitostí zaneseny až na podzim roku 2007. Správní orgán prvního stupně tak žalobce uvedl v hrubý omyl týkající se jeho vlastnického práva. Nelze tedy souhlasit se závěry soudu, že opravou chyb katastrálního operátu katastrální úřad řeší pouze otázku, kdo je evidován jako vlastník určitých nemovitostí v katastru, když se ve skutečnosti může jednat o zásah do vlastnických práv osob.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky k projednání a rozhodnutí o této kasační stížnosti, mimo jiné, zda tato stížnost byla podána v zákonné lhůtě.

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí.

V souladu s § 40 odst. 2 a 3 s. ř. s. končí lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo roků uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Nejvyšší správní soud vychází v tomto případě ze své konstantní judikatury, navazující na usnesení ze dne 25. 9. 2003, sp. zn. 5 Afs 13/2003, publikované pod č. 57/2004 Sb. NSS:

„Počátek lhůty, v níž lze podat kasační stížnost (§ 40 a § 106 odst. 2 s. ř. s.), je dán dnem doručení písemného vyhotovení rozsudku krajského soudu. Následujícího dne začíná běžet dvoutýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti, která skončí dnem, jenž se svým označením sboduje se dnem doručení. Byl-li tedy rozsudek krajského soudu doručen v pracovní den v pátek, je posledním dnem, kdy lze kasační stížnost podat, opět pátek druhého týdne, je-li pracovním dnem.“

V daném případě byl napadený rozsudek stěžovateli doručován prostřednictvím držitele poštovní licence, rozsudek převzala právní zástupkyně stěžovatele dne 15. 5. 2009 (pátek), přičemž tento den je rozhodující pro počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti. Tato lhůta v délce dvou týdnů tedy uplynula dnem 29. 5. 2009 (pátek). Kasační stížnost však byla podána telefaxem až dne 2. 6. 2009, tedy opožděně. Na tom nic nemění skutečnost, že kasační stížnost podaná telefaxem byla dne 4. 6. 2009 potvrzena písemným podáním shodného obsahu podle § 37 odst. 2 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze podle § 106 odst. 2 poslední věty s. ř. s. prominout, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než tuto kasační stížnost podle § 120 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítnout.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. ledna 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu